

Blad: Grazia

Tekst: Nathalie Driessen

Rubriek: RL: afhankelijk van de man

Nooit meer financieel afhankelijk van De Man

‘Ik moest mijn hand ophouden voor een paar gympen’

Jolanda (26): Ik ben al een jaar werkloos en ik vind het vreselijk. Twaalf maanden lang op de zak van je man moeten teren is niet leuk, helemaal niet als je gewend bent om voor jezelf te kunnen zorgen. Voordat ik werkloos raakte, was ik drie à vier dagen per week *nanny*. Ik vond het heerlijk. Het werk was leuk en het was fijn om mijn eigen boontjes te kunnen doppen. Die financiële onafhankelijkheid was belangrijk voor me. Daarbij had ik in de vakanties soms schoonmaakbaantjes voor nóg een extra zakcentje. Mijn man en ik hadden hierdoor genoeg geld om rond te komen. Als ik een keer een jurkje of schoenen wilde kopen, deed ik dat. Geen designerkleding, maar ik kocht wel regelmatig *high street fashion*, bijvoorbeeld van Zara of H&M. Of gewoon leuke spulletjes voor in huis en bloemen en planten. De verdeling was duidelijk: mijn man betaalde de vaste lasten, ik deed de boodschappen en betaalde onze uitjes zoals uit eten en op vakantie gaan. We hadden niet te klagen. Tot mijn bazin ineens haar baan kwijtraakte en thuis kwam te zitten. Ik verloor hierdoor mijn baan. Het gastouderbureau had op dat moment niks anders in de aanbieding. Tot overmaat van ramp verloor mijn man op dat moment ook zijn baan als automonteur. Gelukkig werd hij doorbetaald via de Werkloosheidswet omdat hij in loondienst was, maar ik als ZZPer kreeg helemaal niets! Die eerste maand genoten we nog van het thuis zitten. Stiekem was het best fijn om even niks te hoeven doen en samen te kunnen zijn. Maar na een maand werden we zenuwachtig. We moesten snel op zoek naar iets anders. Hij vond godzijdank een andere baan, maar ik kreeg steeds in mijn gezicht dichtgeknald.

Geen cent te makken

We wonen in Friesland. De werkgelegenheid hier is niet zo groot als in de Randstad. Dat betekent dat werkgevers hier heel hoge eisen kunnen stellen en er telkens weer iemand anders een baantje voor je neus wegkaapt. Zelfs schoonmaakbanen liggen niet meer voor het oprapen. Ik ben niet oud, maar bij elke sollicitatie gaan achttienjarigen of mensen die jonger dan ik zijn voor. Ook de oppasbanen zijn uitgedund. Toen ik nét werkloos was, kon ik au pair worden op Terschelling, maar dan zou ik vier dagen per week daar logeren. Mijn man zag dat niet zitten dus die baan heb ik voorbij laten gaan. Ik dacht: er komt nog wel iets anders. Stom natuurlijk. En achteraf gezien heb ik zo'n spijt. Wist ik veel dat er écht niks anders meer overbleef. Als ik dat had geweten, had ik die baan met beide handen aangegrepen.

Na een paar maanden werkloos zijn, kwamen de geldzorgen. Ik kon geen uitkering aanvragen omdat we getrouwd waren en mijn man net een paar tientjes te veel verdiende. Er stond geen cent op mijn eigen bankrekening; we hadden gescheiden bankrekeningen. Mijn man moest ineens alles voor ons samen betalen. Intussen solliciteerde ik me kapot, tevergeefs. Leuke uitjes waren er niet meer bij. De zomer kwam eraan, maar we konden niks doen. Het was boodschappen doen of een dagje naar het strand en dan was de keuze snel gemaakt. Onze relatie werd er niet gezelliger op. Er ontstonden ergernissen. Hij verweet mij dat ik geen baan had en geen geld inbracht. Tegelijkertijd vond hij het wel fijn dat ik thuis was en dat het eten voor hem werd opgediend wanneer hij wilde. Dat voelde voor mij heel tegenstrijdig. Op een bepaald moment begonnen onze ouders zich er ook nog mee te bemoeien. Ze zeiden dat ik aan het werk moest en twijfelden aan mijn inzet. Onzin, ik checkte elke dag vacatures, solliciteerde dagelijks en ging wekelijks langs bij uitzendbureaus, maar als er niks is, is er niks. Dus dan ging ik wel eens in de tuin zitten, waardoor het leek alsof ik weinig deed.

Handje ophouden

Ik vond het steeds vervelender om financieel afhankelijk te zijn. Als ik maar iets wilde kopen, moest ik geld vragen aan mijn man. Bijvoorbeeld toen ik een scheur in mijn broek had en een nieuwe broek wilde kopen. Normaal gesproken ga je de stad in en koop je een broek. Toen hij 'nee' zei, omdat er volgens hem geen geld voor was, kon ik er weinig tegenin brengen. Ik voelde me zó minderwaardig. Booschappengeld had ik ook niet, want er stond echt geen cent op mijn rekening. Mijn man deed vanaf nu de boodschappen. Op een dag had ik gympen nodig omdat ik bij de veilig kon werken in de vakanties. Ik was dolblij dat ik eindelijk wat werk kon verrichten, beter iets dan niets! Maar ik moest wel mijn handje ophouden voor een paar gympen. Tevergeefs: hij wilde een nieuwe Ipad en dat ging voor. Mijn financiële afhankelijkheid veranderde onze relatie steeds meer. Mijn man zat continu gigantisch in de stress over geld en gaf mij de schuld van onze zorgen. Hij moest namelijk ook mijn rekeningen betalen: mijn zorgverzekering bijvoorbeeld. Ik kon er voor mijn gevoel weinig aan doen. Ik deed ontzettend mijn best om een baan te bemachtigen, maar het was echt heel moeilijk. Gelukkig hielpen mijn ouders ons af en toe wanneer er weer een paar onverwachte rekeningen binnen kwamen. En toch, het was niet genoeg.

Naast de financiële afhankelijkheid waar ik van baalde, hadden mijn man en ik elkaar steeds minder te melden. Hij had op zijn werk van alles meegemaakt en het enige waar ik iets over kon vertellen was dat ik weer eens een wasje had gedraaid. Ik kwam uit bed, ruimde een beetje op, maakte schoon, en wachtte tot hij weer thuiskwam. Ik bedoel, je kunt de stofzuiger wel blijven pakken, maar op een bepaald moment is het wel schoon. Afspreken met vrienden was ook geen optie. Iedereen was aan het werk. Kijk, als ik kinderen had gehad, was ik tenminste nog met iets nuttigs bezig, maar die had ik niet. Ik begon me steeds leger te voelen. Op elk feestje waar ik kwam en waar mensen vroegen ‘hoe het met mijn werk ging’, voelde ik me naar. Vroeger zag ik zo’n feestje als een leuk uitje, nu was het de hel. Dan moest ik wéér uitleggen dat ik werkloos was. Soms kreeg ik weer zo’n stomme opmerking, zo van: ‘Joh, desnoods ga je toch achter de lopende band staan?’ Al zou ik het willen, zelfs dát kon ik niet vinden in Friesland. Ik voelde me steeds meer de vreemde eend in de bijt. Je valt als werkloze altijd buiten de boot, waardoor je je heel geïsoleerd kunt voelen.

Verhuizen naar de Randstad ook geen optie. Dat konden we niet betalen. We hadden een koophuis en als we dat huis zouden verkopen, zouden we met een restschuld achterblijven.

Geen geld maakt ongelukkig

Nu, een jaar later, liggen mijn man en ik in een scheiding. Onze ruzies werden steeds erger en ik werd steeds ongelukkiger. We zaten in een sleur, deden niks leuks meer en we kregen een heel andere kijk op alles in het leven. Ik vond het prima om op stap gaan en slechts twee biertjes drinken. Hij vond dat een drama. Hij wilde er liever zes en voelde zich anders een sloeber. ‘Dan maar niet uit’, zei hij. Vervolgens zaten we weer op de bank. Er speelde natuurlijk veel meer, maar uiteindelijk werden bijna al onze problemen veroorzaakt door geldgebrek en mijn afhankelijkheid van hem. Ze zeggen altijd: geld maakt niet gelukkig. Ik zeg: geen geld maakt ongelukkig. Ik was de eerste die voorstelde om uit elkaar te gaan. Ik was hem toch alleen maar tot last, althans, zo voelde ik het. Als hij meer geld had gehad, was het misschien niet zo ver gekomen, omdat de druk van de ketel zou zijn. En toch zou ik altijd willen blijven werken. Want: of ie nu rijk of arm is, zonder werk ben en blijf je financieel afhankelijk.

Een paar maanden geleden verhuisde ik naar mijn ouders en vroeg ik de echtscheidingspapieren aan. Daar zijn we nu mee bezig. Intussen heb ik een uitkering aangevraagd en die krijg ik gelukkig, omdat ik er nu, als alleenstaande, wél recht op heb. Het is niet veel, zo’n 400 euro per maand omdat ik bij mijn ouders woon. Ik kan er in elk geval wel kostgeld en mijn vaste lasten van betalen. Er is nu godzijdank ook enig vooruitzicht op werk. Ik kan een paar maanden naar Frankrijk toe om in een animatieteam te werken. Daar heb ik zin in. Mijn man en ik hebben elkaar dit weekend nog gezien. We moesten de inboedel verdelen. Het was behoorlijk emotioneel. We moesten beslissen wie het trouwalbum wilde houden, want we kunnen het natuurlijk niet door midden scheuren. Eigenlijk wilde ik het niet houden, maar ik wilde het ook niet kwijt. Het is lastig, ik houd nog steeds van hem. En toch, ik moet eerst zelfstandig worden. Mochten we elkaar over een paar jaar weer tegenkomen en de vonk slaat weer over, dan kunnen we altijd nog kijken hoe het loopt.

Ons koophuis wordt niet verkocht, want dan hebben we er een restschuld van 22.000 euro bij. Mijn man blijft er wonen. We zijn in gemeenschap van goederen getrouwd, maar daar kon ik gelukkig van af zien, waardoor ik bij verkoop van het huis geen schuld heb. Maar: in het meest gunstige geval ook geen winst. Hij hoeft daarentegen geen partneralimentatie te betalen. Het is triest dat het zo is gelopen. Ik ben er verdrietig over. Ik hoop intussen heel snel een vaste baan te vinden. Na alles wat we hebben meegeemaakt, weet ik wat een ellende financiële afhankelijkheid kan veroorzaken, en dat wil ik nooit meer.”

Kader: Nederlandse vrouwen veel te afhankelijk

48% procent van de Nederlandse vrouwen is financieel afhankelijk van De Man, terwijl één op de drie huwelijken strandt. Het gevolg? ‘Regelrechte armoede’, aldus minister Jet Bussemaker. Ze pleitte er eerder al voor in dagblad Trouw dat vrouwen financieel zelfstandiger moeten worden. Vacaturebank Jobbird.nl meldt dat vrouwen juist wel bereid zijn om (meer) te werken. Volgens een poll op hun site bleek uit 812 stemmen en een groot aantal reacties dat veel vrouwen zelfs een baan onder hun niveau zouden accepteren om aan de bak te komen. Vrouwen freelancen ook graag, blijkt uit een onderzoek van de grootste ‘freelancersmarktplaats’ freelance.nl, waar vraag en aanbod samenkomen. De helft van de freelancers die zich bij hen aanmelden zijn vrouw. Ze werken gemiddeld wel 20% minder uren in de week dan de mannen... Oftewel: vrouwen, hup, aan de bak!! Tip voor freelancers zoals Jolanda: het is belangrijk om online een goed profiel op te stellen. Wat is jouw niche? Gebruik ook social media om een baan te vinden: alleen hierdoor al neemt de kans op succes met 60% toe!